

om man kan gøre det, når det er en enhed, som er i gang. Man kan lave om på dens formål, som man gjorde det i 1992 og til en vis grad også gør nu - det er vel mere en tydeliggørelse, end det er en ændring - men ligefrem at tage pengene i kassen, fordi man siger, at der er for mange penge i kassen! Hvis det nu viser sig ikke at holde stik, hvad så? kunne man spørge. Jeg tvivler på, at det er foreneligt med grundlovens § 73. Jeg er tilbøjelig til at mene, at for så vidt angår indgreb af den type her, nyder Københavns Havn en beskyttelse i kraft af grundlovens § 73.

De sekundære spørgsmål, der vedrører søgsmålet, synes jeg Jens Peter Christensen gjorde fortrinligt op med, så jeg skal ikke sige noget særligt yderligere. Det vil meget vel være sådan, at den nuværende Københavns Havn kan føre sagen ud fra den samme model, som blev anvendt i 1994-sagen.

Jeg vil også sige, som Jens Peter Christensen sagde meget tydeligt, at det materielle spørgsmål må prøves. Man kan ikke vende det om og sige: Nu klarer vi det her ved sådan et, undskyld jeg siger det, prokuratorkneb og siger, at her er der ingen søgsmålsret, så derfor kan vi feje det hele ud til siden. Den tror jeg ikke på man slipper godt fra, hvis man vil forsøge at gå den vej.

Og det er rigtigt, at hvis man ikke kan bruge den nuværende havn - og hvis den er ophævet, så kan man jo nok ikke bruge den - så vil Københavns Kommune i hvert fald være berettiget til at anlægge en sag og måske også medlemmer af Folketinget. Det synes der jo at være praksis for.

Hvem der kan kræve en erstatning? Ja, efter min vurdering er det i orden at lave det om til et aktieselskab, og det betyder, at så bliver det sådan - hvis jeg har ret i min konklusion vedrørende det andet, nemlig skal vi sige finansieringsbidraget til statskassen - at erstatningen for det skal betales til det nye aktieselskab, således at Københavns Havn altså fortsat har de midler til rådighed, som står.

Man kunne så have gået en anden vej måske. Man kunne måske have udvidet formålet mere på en eller anden måde. Men hvis man gør, som man gør her, så kan man godt i svære stunder få den overvejelse, om anledningen til lovgivningen er det, man skriver om i lovforslaget, så meget som det er det, at man stod og havde brug for lidt ekstra for at få statsbudgettet til at hænge sammen. Og hvis det er det sidste, så kan vi måske nærme os en situation, hvor man kan disku-

tere, hvorvidt der foreligger magtfordrejning fra lovgivers side, hvis man overhovedet kan diskutere det.

Jeg vil slutte af med for det første at erkende, at den konklusion, jeg har draget her, er tvivlsom - det er den modsatte konklusion nu altså også - men jeg har det også lidt blandet med den, fordi jeg ikke på nogen måde er blind for, at der ligger nogle fornuftige argumenter bag det, man gør.

Men en gang imellem, når man har med retsregler at gøre, er man altså nødt til at sige, at det er ikke alt, der i en given situation kan fremstå som økonomisk eller i øvrigt fornuftigt, som man bare skal lade ske, når man nu har retsregler, som synes at sætte et skel mellem forskellige kategorier. Og jeg er bange for et skred, hvis man ikke accepterer en grænse i et tilfælde som dette.«

...

»Claus Haagen Jensen:

Til det første spørgsmål vil jeg sige, at det kan jeg ikke give noget fuldt dækkende svar på, fordi min indsigt i selskabsretlige problemer ikke er overvældende. Men udgangspunktet er jo, når man laver et aktieselskab, at så gælder den almindelige lovgivning om aktieselskaber, og den sætter også sammen med vedtægterne nogle grænser for, hvad man kan bruge midlerne til. Det er det, der er afgørende.

Men man skal jo ikke overse, at man godt kan lave særlige regler for statslige selskaber. Jeg har en kollega i det nordjyske, som har skrevet en hel bog om statslige aktieselskaber, og den har jeg ikke fundet anledning til at repetere til denne lejlighed, så jeg tør ikke gå længere ind i spørgsmålet her.

Men det forhold, at det er et statsligt aktieselskab, betyder ikke nødvendigvis, at så er der fri adgang til at sende pengene ud i alle mulige retninger. Det gør det på ingen måde, og det gør det ikke, selv hvis det er staten, der fortsat står som eneaktionær. Men det er jo heller ikke det, som tegner sig ifølge lovforslaget, for det, som er perspektivet i lovforslaget, synes at være, at man også skal trække private investorer til, og så tør jeg nok sige, at så vil det blive endnu sværere at føre disse penge andre steder hen.

Så vil jeg sige - og det er selvfølgelig heller ikke, fordi jeg kommer med nogen duplik her - at jeg forestillede mig nu ikke, at udfaldet af en eventuel retssag på det punkt skulle være, at der